

Luku 5 "Oletko kunnossa?" Aaron kysyi auttaessaan Joshin olohuoneen mustalle nahkasohvalle. Aaron näki kynttilöiden valossa Joshin tärisevissä käsissä tummunutta verta. Josh katsoi pöydällä lojuvaa rikkiäistä mukia selvästi näkemättä mitään. Aaron otti hiljaisuuden kieltävänä vastauksena ja meni eteiseen. Hän työnsi päänsä ulko ovesta ulos ja katsoi ensin mukulakivitiien vasemmalle ja sitten oikealle puolelle. Kun hän ei nähnyt pimeillä kaduilla ketään ja oli varma, että varjoissa ei lymyillyt vampyyreitä, hän sulki oven ja napsautti sen lukkoon. "Mitä tapahtui?" Hän kysyi palatessaan olohuoneeseen, missä oli hetki sitten opetellut taikomaan. Tunnelma putosi hetkessä taivaista manalaan. "Kun vampyyrit lähtivät ja aurinko nousi, me odotimme vielä muutamia tunteja kellarissa. Kun uskalsimme vihdoinkin tulla sieltä pois, lähdimme käymänpajoillamme. Minä lähdin puupajalle ja Amanda ompelimoon. Törmäsin puupajalla Bromiin, joka oli loukkaantunut. Autoin hänet siivoamisen jälkeen kotiin. Kun palasin kotiin ulko ovi oli auki ja tiesin, että jokin oli vinossa. Kun astuin talon sisään näin... Näin..." Josh ei pystynyt sanomaan sitä. Hänen alahuuli väpätti. Monica istuutui hänen viereen ja otti hänet kainaloonsa. "Miten tämä on mahdollista?" Monica mumisi itsekseen. "Miksi?" Aaron siirsi yhden huoneen tuoleista pöydän eteen sohvaa vastapäätä. Kun Aaron istuutui, Josh näytti hiljalleen palautuvan järkiinsä. Hän tuijotti yhä rikkiäistä mukia, mutta hänen ilmeensä muuttui. Ensin tyhjästä surulliseksi ja siitä melkein heti vihaisiksi. Ihan kuin hän olisi pudottanut surunsa ympärille paksun vihasta tehdyn muurin. "Minä tapan heistä jokaisen!" Hän sanoi ja löi nyrkillä edessään olevaa lasipöytää. Mukin sirpaleet pomppasivat ilmaan ja tippuivat kilisten takaisin pöydälle. Aaron pelkäsi Joshin lyövän pöytää uudestaan. Se oli helposti särkyvä. Josh yritti nousta ylös, mutta Monica vetäisi hänet takaisin istumaan. "Rauhoitu." Hän sanoi ja Josh tuhahti. Älä tee mitään typerää." Monica lisäsi tomerasti. Hän oli itsekkin selvästi järkyttynyt, mutta ei antanut tunteiden viedä mennessään. "Mitä minulla on enää menetettävää?" Josh ärähti, ja Monica katsoi surullisena Aaronia. "Tämä ei ole välttämättä suuri lohtu, mutta sinulla on vielä meidät." Monica sanoi ja laski kätensä taas Joshin olalle ollessaan varma, että hän ei yrittäisi nousta uudelleen vauhdilla ylös. "Kuinka moni heistä palasi kylään?" Aaron kysyi, ja Josh naurahti kuivakasti. "En minä tiedä." Hän sanoi. "Liian moni." "Minä en ymmärrä miksi he tulivat takaisin." Monica sanoi, ja Aaronin ajatukset leijailivat yläkerran huoneen vaatekaapin perälle. Hän tajusi olleensa oikeassa. Vampyyrit eivät olleet löytäneet etsimäänsä. He etsivät yhä kuukiveä, mikä tarkoitti, että he tulisivat vielä takaisin hänen talon luokse. Jos vampyyrit olivat fiksuja he tajuaisivat, että olivat tuhonneet koko talon ja se oli mystisesti korjaantunut lyhyessä ajassa. He tajuaisivat, astuessaan talon sisään, että se oli Aaronin talo. "Teidän täytyy lähteä." Aaron sanoi. "Kerätkää kaikki tarpeellinen ja menkää telttailemaan. Minunkin täytyy lähteä täältä." Hän puhui kävellessään yläkerran portaille. Hän hyppi ne ylös kaksi kerrallaan ja paiskasi huoneensa oven auki. Siellä oli pimeä, mutta Aaron tunsu talonsa niin hyvin, että ei tarvinnut valoa. Hän meni samantien vaatekaapille ja heitteli vaatteita lattialle kunnes tunsu sen perällä pienen puurasian. Hän katsoi sitä hetken inhoten. Se oli syy miksi vampyyrit tulivat Hamptoniin. Sen takia Amanda ja moni muu kyläläinen tapettiin. Aaron laittoi mustan rasian taskuunsa ja meni alakertaan. "Oletteko valmiita?" Hän kysyi kiirehtiessään olohuoneen läpi takaovelle. Vasta kun hän oli sen edessä hän huomasi, että Monica ja Josh istuivat yhä sohvalla. Aaron pysähtyi ja katsoi ystäviään kysyvästi. "Me emme pakene." Monica sanoi päättäväisenä. "Emmekä jätä sinua yksin." "Mutta vampyyrit ovat tulossa tänne." Aaron sanoi. "He etsivät minua. Ei teitä." Monica nosti kätensä Joshin olalta ja nousi seisomaan. Aaron oli tuntevinaan hänen voimansa huoneen poikki, mutta ei ollut varma kuvitteliko sen. "Muistatko mistä aikaisemmin juttelimme?" Monica kysyi. "Kyllä." Aaron sanoi. "Sitten sinä muistat, että äitisi pyysi minua huolehtimaan sinusta. Ja minä lupasin hänelle, että pidän sinut

turvassa." "No alkakaa tulla sitten!" Aaron ärähti. Hän ei pitänyt ajatuksesta, mutta oletti Monican olevan äitinsä lailla jääräpäinen. Samalla hän kunnioitti hänen tekemää lupasta. Aaron oli itsekin tehnyt lupauksen Marylle ja ei rikkoisi sitä millään. Hän kuolisi ennen sitä. Josh seurasi Monican esimerkkiä ja nousi hänkin seisomaan. Hän ei näyttänyt huomanneen Monican sanoja lupauksesta minkä hän oli tehnyt Aaronin äidille, mutta sen sijaan hän oli kiinnittänyt huomionsa Aaronin sanoihin. "Sinun takiako vampyyrit tulivat Hamptoniin?" Josh kysyi. Aaron ei ollut ikinä kuullut hänen puhuvan niin vihaisesti. Ei edes humalassa. Aaron säikähti häneen kohdistettua vihaa ja halveksuntaa. Josh astui askelen häntä päin ja oli räjähtämäisillään. Hän olisi luultavasti hyökännyt Aaronin kimppuun jos Monica ei olisi mennyt heidän väliin. "Nyt ei ole aikaa syytellä ketään!" Hän sanoi ja liikkui vasta kun Joshin rintakehä ei enää kohoillut raskaasti. "Meidän on parempi lähteä." Monica sanoi ja käveli eteiseen. Hän katsoi ikkunasta ulos. "Meillä on vielä aikaa. En näe heitä pihalla." Hän sanoi, ja Aaron nyökkäsi. Hän oli avaamassa takaovea, kun etuovi rysähti lattialle. Se potkaistiin irti saranoiltaan, ja Aaron kuuli Monican kirkaisevan. Aaron meinasi juosta hänen luokse, mutta pysähtyi olohuoneen keskelle, kun häntä vastaan tuli vampyyri jolla oli pitkät ja tuuheat vaalean ruskeat laineilevat hiukset. Vampyyri työnsi Monicaa edessään. Vampyyri piti hänen käsiä tämän selän takana lukossa. Vaikka Monica oli kirkaissut korkealta ja kovaa hän näytti rauhalliselta. Heidän perässään taloon asteli kaksi vampyyriä lisää. He olivat Aaronin ikäisiä pitkiä ja hoikkia naisia. Molemmilla oli pitkät kiharat vaaleat hiukset. He näyttivät identtisiltä. Ei kasvoista vaan vaatteista. Molemmilla oli mustat ja tiukat housut sekä löysät punaiset paidat. Kun kaikki seisoivat olohuoneessa Aaron mietti pystyisikö Monica taikomaan kätet selkensä takana. He katsoivat toisiaan hetken silmiin. Monica muodosti huulillaan yhden äänettömän sanan. "Juokse!" Aaron pudisti päätään, ja Monica katsoi häntä hetken turhautuneena. "Missä kivi on?" Häntä pitelevä vampyyri rikkoi hiljaisuuden. Kaksi muuta vampyyriä seisoivat hänen molemmin puolin ja katsoivat Aaronia kätet puuskassa. "En tiedä mistä puhut." Aaron sanoi ja omaksi yllätyksekseen hänen äänensä oli vakaa. Sanat eivät miellyttäneet vampyyreitä. Monicaa pitelevä vampyyri sylkäisi lattialle ja irrotti toisen kätensä Monican ranteiden ympäriltä ja siirsi sen Monican kaulalle. Vampyyrin etusormen kynsi painautui Monican kaulaan ja se alkoi pitenemään. Se muuttui hitaasti kolme senttimetriä pitkäksi ja erittäin teräväksi. Sillä saisi helposti viillettyä kaulan auki. "Älä valehtele!" Vampyyri huudahti. "Yksikin väärä sana lisää ja tämän neitokaisen veri valuu maahan. Ja se on kokonaan sinun syysi." Vampyyri sanoi. Aaron katsoi taas Monicaa ja ihmetteli, miksi hän ei ollut tehnyt vielä taikoja? Toivoiko Monica, että vampyyrit eivät tajuaisi hänen olevan valkea noita? Aaron oli varma, että vampyyrit haistoivat sen hänestä jo ennen kuin edes astuivat taloon. "Anna kivi meille!" Vampyyri sähähti toistamiseen. Toiset vampyyrit tuhahtivat ja se muistutti Aaronia ärsyttävästi teini ikäisistä tytöistä jotka kuvittelivat olevansa kuningattaria. Aaron oli jo pienestä pitäen vältellyt sellaisia ihmisiä. "Mistä kivistä he puhuvat?" Monica kysyi yhä rauhallisena. Hän näytti enemmän kiinnostuneelta kuin pelokkaalta. "Me puhumme kuukivistä." Toinen vaaleahiuksinen vampyyri sanoi, ja silloin Monica menetti malttinsa. Hän syttyi tuleen. Kokonaan. Liekit levisivät hänen kämmenistä käsivarsiin ja sieltä muuhun ruumiiseen. Hän oli hetkessä kirjaimellisesti tulessa päästä varpaisiin. Tällä kertaa liekit eivät näyttäneet tanssivan kauniisti. Tällä kertaa ne piiskasivat kaikkea Monican ympärillä kuin pitkät nahkaruoskat. Aaron näki Monicaa pitelevän vampyyrin rääkäisevän ja muuttuvan tuhkaksi vain parissa sekunnissa. Aaron alkoi peruuttamaan takaovelle päin ja meinasi kompastua sohvan kulmaan. Kompuroidessaan hän katseli kuinka Monicasta lentelevät lieskat nuolivat talon seiniä ja kattoa. Aaron tajusi, että Monica aikoi polttaa koko talon poroksi, ja poistui kiireen vilkkaan takapihalle. "Mitä siellä

tapahtuu?" Josh kysyi, Aaronin tarttuessa häntä kädestä kiinni ja vetäessä pois terassilta. Aaron veti hänet nurmikolle. Kauemmas talosta. Kaksi jäljellä olevaa vampyyriä kävelivät myös talosta takapihalle ennen kuin paloivat hengiltä. "Miksi täällä haisee savu?" Josh kysyi. "Koska Monica aikoo polttaa koko talon maantasalle." Aaron sanoi, ja yritti olla surematta kotinsa ja omaisuutensa menettämistä ja keskittyä olennaiseen. He seisoivat takapihalla seuranaan kaksi vaarallista vampyyriä. Jossain vaiheessa he näkivät talon sisällä riehuvan palon ikkunoista ja hetken kuluttua sen näkisi koko Hamptonin kylä, kun liekit kohoaisivat tummaa tähtitaivasta kohti yrittäen nuolla pilviä. Aaron tajusi muiden vampyyrien varmasti arvaavan hänen olevan kuukiven kanssa palavan talon luona, mutta onnistui keskittymään tämän hetkiseen uhkaan. Hän katsoi kahta vampyyriä, jotka seisoivat vain muutaman metrin päässä hänestä ja Joshista. "Ystäväsi on oikea sekopää." Toinen vampyyreistä sanoi kääntyessään pois päin talosta. Aaron meinasi sanoa olevansa samaa mieltä. Hän toivoi Monican selviytyvän tulipalosta ja tulevan pelastamaan heidät. Hän ei kuitenkaan ymmärtänyt miten kukaan voisi selviytyä niin suuresta palosta. Siitä huolimatta hän alkoi pelaamaan aikaa. "Mikä on kuukivi?" Hän kysyi vampyyreiltä. "Miksi te haluatte sen?" Toinen vampyyreistä naurahti kimakasti. "Sinulla on maailman väkevin esine hallussasi, etkä tiedä mitä sillä voi tehdä." Hän sanoi. "Sinä todella olet tyhmempi kuin miltä näytät. Oletko varmasti Jonathanin poika?" Toinen vampyyreistä astui askelen lähemmäs Aaronia. "Kivi kuuluu meille." Hän sanoi, ja Aaron otti korun pois kaulaltaan. Laittaessaan sen taskuunsa hän etsi jostain läheltä jotain millä voisi puolustaa itseään. Hänen oikealla puolella oli aivan jalan juurella terävä puun oksa. Hän voisi yrittää lävistää sillä toisen vampyyrin sydämen mutta toinen repisi heidät riekaleiksi. Vasemmalla puolella hän näki ruosteisen lapion nojaamassa saunarakennuksen seinään. Hän voisi yrittää heittää sen toista vampyyriä päin. Hän vilkaisi nopeasti Joshia. Kumpi oli tärkeämpää? Se että hänen salaisuus pysyisi turvassa ja he luultavasti kuolisivat vai se että he selviytyisivät, mutta heidän ystävyys tuhoutuisi? Aaronin ei ollut vaikea vastata kysymykseen. Hän oli kuvittelemassa ilmasta tehdyn nyrkin puristuvan ruosteisen lapion kahvan ympärille, kun näki takapihalla välähtävän kellertävän valon. Siinä samassa toisen vampyyrin otsaan ilmestyi savuava reikä, mikä hehkui oranssina kuin nuotion hiillos. Se alkoi polttamaan vampyyrin ihoa ja levisi hitaasti, mutta varmasti, kunnes koko vampyyri muuttui tuhkaksi. Toinen vampyyri kirkaisi raivosta ystävänsä kuoltua. Monica käveli viimeisen vampyyrin ohi vahingoittumattomana Aaronin ja Joshin luokse. Aaron huomasi Joshin katsovan Monicaa ilmeen koko ajan muuttuen. "Miten sinä et kuollut?" Hän kysyi ensin näyttäen pelkästään pöllämystyneeltä. Hänen suu liikkui hetken kuin kalalla kuivalla maalla. Sitten hän näytti tajunneen miksi Monica selvisi hengissä ja hän näytti pelokkaalta. Sitten hän katsoi Monicaa halveksuvasti. Monica pysähtyi poikien eteen ja katsoi Aaronia vihasena. Aaron näki viimeisen vampyyrin lähtevän syöksyyn. Monica ei huomannut sitä ja Aaron heitti vaistomaisesti saunarakennusta nojaavan lapion vampyyriä otsaan. Vampyyrin juoksu loppui lyhyeen ja se heitti takaperinvoltin tömähtäen Aaronin jalkojen juureen. Vampyyri ei enää liikkunut, mutta ei kuollutkaan. Aaron tökkäsi sitä jalallaan ohimoon ja kun se ei reagoinut, Aaron katsoi palavaa taloaan. "Miksi poltit koko taloni?" Hän kysyi Monicalta vihasena. "Koska minun täytyi." Monica sanoi aivan yhtä vihasena. "Miksi et kertonut, että vampyyrit etsivät kuukiveä ja luulevat sen olevan sinulla?" Hän kysyi. Monican suusta sateli kysymyksiä hänen ravatessa Aaronin edessä. Sitten hän tuhahti. "Ei sillä ole nyt väliä. Meidän täytyy lähteä. Heti." Hän sanoi ja vilkaisi nopeasti Aaronia. "Olen pahoillani, mutta en voi jättää tänne mitään, mikä auttaisi vampyyreitä seuraamaan meitä." Hän sanoi ja käveli saunarakennuksen luokse. Aaron tajusi mitä hän oli aikeissa tehdä, ja oli lähdössä estämään Monicaa, mutta ei ehtinyt astua askeltakaan, kun tunsikin nilkassaan kaksi pistoa. Katsoessaan

alas maahan Aaron kauhistui. Hän näki vampyyrin purevan häntä. Aaron parahti ja yritti astua kauemmas, mutta vampyyrin ote oli tiukka. Aaron kaatui selälleen kylmän tunteen levitessä hitaasti purema kohdasta pohkeeseen ja sieltä reiteen. Aaron alkoi huutamaan osittain kauhusta ja osittain tuskasta. Hän näki Joshin nappaavan ruosteisen lapion maasta ja lyövän sillä vampyyriä toistamiseen kaulaan. Hän hakkasi kunnes vampyyrin pää irtosi ruumiista ja molemmat muuttuivat tuhkaksi. Monica palasi takaisin heidän luokse saunarakennuksen palaessa hänen takanaan. "Josh! Käy hakemassa naapurista hevoset!" Monica sanoi ja kyykistyi Aaronin viereen, joka oli hiljentynyt. Hän olisi huutanut tuskasta, mutta kipu oli niin voimakas, että hän ei pystynyt enää liikkumaan. Hän jähmettyi paikoilleen. Ainut mitä hän pystyi tekemään oli vaikerroida ja toivoa, että kipu lakkaisi. Se tuntui siltä kuin joku olisi työntänyt jääpiikkejä lihaan ja luiden ytimiin. Kipu levisi pian hänen koko ruumiiseen. Myrkyn liikkuesssa suonia pitkin rintakehään Aaron tunsi kuin piikkejä olisi upotettu hänen sydämeen. Hänen tajunta alkoi hiipumaan ja hän tiesi kuolevansa. Viimeinen asia minkä hän tiedosti oli se kun pimeys nielaisi hänet.